

JANUAR ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA DRAGICA!

ALI boš verjela, da sem bila huda nate? Zakaj me pa drégaš ob koncu pisma: »Nikar ne pozabi, da si mi odgovor dolžna!«? Ali mar ne odgovarjam čisto v redu na vsa Tvoja pisma? Ti si mi pa res še dolžna odgovora, Ti! Kar svoje pismo premisli, pa boš videla.

Tako sem se že veselila Tvojega odgovora o striženju »na fanta« in mojim tovarišicam sem tudi že pravila, da mi boš nekaj povedala — na, Ti pa odkladaš! Povem Ti, da sem skoro jokala od same jeze in togote...

Tudi s sosedovo Tono sem se skregala. Nikoli ji več ne rečem Tončka, ampak samo Tona — Tona — Tona-tonasta. Bo že videla!

Naj Ti povem, pa boš videla, da imam jaz prav. Pravila sem ji, kako mi hvališ narodno nošo in kako lepo bi bilo, ko bi me začele nositi to prekrasno nošo zlasti ob večjih praznikih. Pa je zavihala tisti svoj prišpičeni nos in zagodla: »Narodna noša, narodna noša — dva počena groš!«

Tako me je razjezila, da Ti povedati ne morem. Nič več je ne pogledam; pa tudi Ti je ne boš, ko boš prišla k nam. Kaj ne, da je ne boš?

To Ti moram pa tudi povedati, da imam zdaj našo gospodično učiteljico zelo rada. Slišala je, da se nekaj

pogovarjamo o narodnih nošah. Morala sem ji pokazati Tvoje pismo. Kako je bila vesela, Ti ne veš! Kar samo se ji je smejalo, ko je brala Tvoje pisanje. Potem nam je pa obljubila, da nas bo naučila izdelati nekaj okraskov za to lepo, pa preveč pozabljeno nošo. Ima namreč več silno lepih vzorcev. Tako bomo ceneje prišle do svojega cilja. In še to je dejala, da bi bilo zares lepo, če bi nastopil že letos o veliki noči ali pa vsaj o svetem Rešnjem Telesu del našega razreda — ali pa že kar ves razred — v narodni noši. Povedala nam je pa naša gospodična ob tej priliki še nekaj drugega: Da imate mestne gospodične obleko, ki se imenuje Dečva, pa da te besede še sklanjati ne znate. Pravite: razstava Dečve namesto Dečle, prodajalna pri Dečvi namesto Dečli in tako reč. O jejmene, da znamo včasih kmečke pastirice več ko ve gospodične! Da še Ti, Dragica, ne boš med nevednimi, Ti povem, da gre ta reč takó: Dečva - dečle - dečli - dečvo - pri dečli — z dečvo.

Me zdaj samo še čakamo, kaj bodo rekli o narodni noši starši doma. Malo bodo morebiti pogodrnjali, kakor vselej, ko je treba šteti denar. Naposled se bodo pa morebiti vendarle omehčali. Saj nas imajo radi.

Kako nas imajo starši radi, to so nam povedali nedavno tudi v šoli. Računali smo. Imeli smo tole nalogo: Ako bi starši zahtevali od nas za vso postrežbo in za vse troške, ki jih imajo z nami, samo po 3 Din na dan, koliko bi to zneslo v enem letu, koliko v desetih letih, koliko, če bi imeli starši tri, pet, šest, sedem... otrok? Oj smo gledali številke: 1095 Din, 10.950 dinarjev, 3285 Din, 32.850 Din itd. Naprej pa ti lahko sama računaš; saj znaš bolje ko jaz. In čas imaš tudi zdaj pozimi.

>Tako se piše ljubezen v številkah!« so nam dejali v šoli.

Še bi Ti imela mnogo napisati o vsem tem — pa ne morem.

Saj veš, kako hodimo v tem času iz šole. Letamo, skačemo, drsamo se; padamo, vstajamo, kepamo se, vroče nam je, stojimo in se prehladimo.

Zvečer pa doma kašljamo, da se beseda ne razume. Polegamo pri peči in za pečjo in čaj pijemo — pa

brez žganja in brez ruma, da ne boš rekla, da sem pijanka. In čaj pijemo samo za zdravilo.

To je še naša sreča, da imamo zares dobre starše, ki zastonj zdravijo naše zimske bolezni in potrpežljivo prenašajo vse težave, ki jih imajo z nami.

»To je pa ljubezen v dejanju,« bi rekla naša gospodična učiteljica, če bi zvečer gledala nas, prehlajene šolske bolnike.

Gotovo se ne boš čudila, če Ti povem, da tole pismo pišem že dva dni. Čez dan sem v šoli, zvečer moram pa kašljati. Pismo pa čaka.

V tem času se mi je pa jeza nate že toliko pohladila, da Te vseeno prav lepo pozdravim in Tebi in vsem Tvojim želim prav srečno in veselo novo leto. Na Tono sem pa še huda.

Ali boš kaj mogla priti za praznike? Zelo bi me razveselila.

Če sem zapisala kako žal besedo, odpusti jo
svoji ljubeči Te sorodnici

Franciki.

Danilo Gorinšek: Sveta noč.

*Bela, mirna sveta noč.
Pókoj božji se razliva
prek palač in hiš in koč.
Sladke sanje vse že sniva.*

*A palače so in hiše
in je najti koč brez broja,
kjer na tihem solze briše
človek, ki mu ni pokoja.*

*Bog pa, ganjen od solzâ,
ki jih reve so rodile,
iz nebes nam Sina dá,
da se bodo posušile.*